

חילוי ג'ורן

הבחור המע בזירה ממזל

לוסי סמור

לוסי סקור

הבאור המת

בדירה מחול

ספר בסדרת ריילי ת'ורן

מאנגלית: מונה גודאר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לוסי סקור
הבחור המת בדירה ממול

Lucy Score
THE DEAD GUY NEXT DOOR

Copyright ©2020. The Dead Guy Next Door by Lucy Score.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and
The Israeli Association of Book Publishers Ltd.

Hebrew language Copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: תמי בורשטיין
הגהות: אילת שני
הגהה שנייה: שירי צוק
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2026

מסת"ב 978-965-7831-748 ISBN

www.kinbooks.co.il

לג'זי, תותחית אמיתית

22:02, יום שבת, 4 ביולי

המתים דיברו אל ריילי בחלומותיה. והחיים השליכו עליה את סודותיהם המביכים מעל מסוע המצרכים בסופרמרקט ובמסעדות הומות.

היא עשתה כמיטב יכולתה להתעלם מכולם. למעשה, כרגע הדבר היחיד שדיברה אליו היו השדיים שלה. "נוסעת דרומה בכביש 83 לעבר הגשר. יש לנו מלווים," היא אמרה מבעד לשיניים חשוקות. "הו אלוהים, היא איבדה את זה. היא מדברת עם הציצים שלה," ייכבה אחת הנוסעות במושב האחורי.

"אני מדברת עם שלי כל הזמן, את לא?" הכריזה אחרת. "אני לא יודע אם אני מדבר לאיבר כלשהו בגוף שלי," אמר בשעשוע הגבר היחיד ברכב. "אולי אני צריך להתחיל לנסות את זה." "אתם לא נורמלים, אנשים," הגיבה אחרונת הנוסעים כמו קוף אחרי בן אדם.

הא. נורמלים.

להיות נורמלית היה המרד של ריילי בילדותה – ילדות בריח פטצ'ולי, בצל גידול ירקות ביתיים למכירה והשתתפות בסיאנסים. נורמלית היה השם השני שלה. טוב, לא באמת. השם האמצעי החוקי שלה היה השם האמצעי הכי נורא שיכול להיות לבן אדם בהיסטוריה של השמות האמצעיים. היא הייתה משנה אותו אם זה לא היה ממש מחייב אותה לכתוב אותו בפועל על דף נייר ולהושיט אותו לאדם אחר.

נורמליות היה הדבר שהשתוקקה אליו כשלחצה את כף רגלה על

דוושט הגז. ראם ג'אם שאג את השיר Black Betty במלוא העוצמה, כשהטנדר הגנוב האיץ את מהירותו.

הנוסעת שישבה במושב הקדמי הטיחה מחסניות חרישות לתוך האקדח שלה.

"זה נראה כמו משטרה," דיווחה ריילי, ותהתה אם היא צריכה לעצור בצד או שמא תהיה זו הטעות האחרונה שתעשה בימי חייה. אורות אדומים וכחולים הבהבו במראה האחורית. "את לא יכולה לירות על שוטרים!"

לפתע נשמע בום חזק, ואחת מנוסעי המושב האחורי צווחה. "הם יורים עלינו! שוטרים רעים!"

בדיוק אז האירו שמי הלילה מימין.

"הם לא יורים עלינו," התעקשה ריילי על רקע המוזיקה החזקה. זיקוקים התפוצצו מימנים כשצוות הפירוטכניקה של סיטי איילנד יצא מגדרו לכבוד חגיגות 4 ביולי. אצטדיון הבייסבול היה מלא במשפחות שנהנו גם מהבילוי האהוב וגם מיום ההולדת של האומה, ולגמרי לא היו מודעות לבחורים הרעים שכיתרו כעת חבורה של – מי שהיו עד השבוע האחרון – אזרחים נורמלים יחסית.

היא ייחלה בכל מאודה שתוכל להיות כמותן. תמימה. מאושרת. מודאגת רק מהמחירים המאמירים בדוכן הבירה. אבל לא. היא עשתה טעות אחת טיפשית, החלטה תמימה לכאורה, ועכשיו היא עמדה לגמור בנהר ססקואנה בטנדר גנוב מלא מוזרים.

המכונית הלא מזוהה מאחוריה סתתה אל הנתיב השמאלי, והיא ידעה בדיוק מה יושביה עומדים לעשות. האפשרות הבליחה בדעתה בחדות.

"כולם להתכופף!" היא צעקה ולחצה חזק על הבלמים.

כל חמשת הנוסעים הוטחו כנגד לוח המחוונים רגע לפני שמטח יריות פגע בחלונות המכונית בצד הנהג.

"אני די בטוחה שהם יורים עלינו עכשיו," ציינה אחת החכמולוגיות.

"את חושבת?" צעקה לעברה ריילי.

רסיסי זכוכיות נפלו עליהם, וריח הגומי השרוף מילא את נחיריה.

"אנחנו חוטפים אש חיה," צעקה ריילי אל עבר השדירים שלה.

גם אם מישוהו הגיב, היא לא יכלה לשמוע אותו. לא על רקע קולות היריות והצעקות ושיר הרוק שבקע במלוא העוצמה מהרדיו, כפתור הווליום היה שבור.

היא הציצה מעל ההגה. סימנים של צמיגים שחורים הובילו אל המכונית שנעצרה בחריקת בלמים באמצע הכביש, חוסמת שניים מבין שלושת נתיבי הגשר שהובילו דרומה. שני גברים נעמדו לפני המכונית כשרגליהם בהיכון ואקדחיהם שלופים. היא לא יכלה לחזור לאחור. הייתה רק דרך אחת לעבור את החבר'ה הרעים האלה, שירו לכל עבר וביצרו את הדרך אל החופש. היא לא יכלה אלא לקוות שגוש המנוע המסיבי של הטנדר יגן עליהם מספיק, וזה יעבור.

"כולם להחזיק מעמד," היא אמרה במבט קודר וסחטה את המנוע. מטר של ניצוצות זהובים ניתך מהשמיים וצנח לעבר הנהר השחור כדיו.

"מה התוכנית?" שאלה הנוסעת במושב הקדמי כשהיא תוחבת בשלווה את המחסניות לשני האקדחים.

"אני הולכת להתנגש בהם."

שלב ראשון. להאיץ לחמישים קמ"ש.

"אתה האשם בזה מבחינתי, ניק סנטיאגו," היא צעקה אל שדיה שוב ומעכה את דוושת הגז אל רצפת המכונית. היא לא הצליחה להבחין אילו מהרעשים מקורם בזיקוקים ואילו בקליעי האקדח שפילחו את האוויר מולם.

"אווווומממ," המהם הגבר כהה העור ורחב הגוף, שנדחס למושב האחורי בין שלוש מלצריות מזועזעות.

"מה מר-עולם עושה, לעזאזל?"

"מאיפה לי לדעת? אולי אנחנו צריכות להצטרף אליו ולהתחיל להמהם איתו?"

ריילי עצרה את צלילי ה"אומממ" שהגיעו מהמושב האחורי.

שלב שני. לכוון למרכז הגלגל הקדמי.

הנוסעים שלה נטשו את ה"אומממ" המשותף ופצחו יחד במקלה של צרחות וחרטות על העבר. פיסות וקרעים מחייהם הבזיקו לנגד עיניה של ריילי. הייתה לה חצי שנייה להעריך את האירוניה בכך

שאלה החיים של אנשים אחרים ולא שלה. כי זה מה שחיפושיה אחרי חיים נורמליים הביאו עימם. חיים שקטים, נשכחים.
"לא הייתי צריכה לעזוב את הקולג'!"
"לא הייתי צריכה למצוץ לבחור ההוא!"
"הייתי צריכה לאכול את הסאנדיי פאדג' השני!"
ריילי הייתה צריכה להימנע מלהגיב לדפיקה על דלת דירתה שבועיים לפני כן.
בום.

2

06:55, יום שישי, 16 ביולי

הצלילים המרגיעים של פעמוני הרוח הדיגיטליים ומזמורי הנזירים תלשו את ריילי מתוך חלום מטריד על אישה זקנה בעלת אובססיה לקשרי לימפה.

היא חבטה במכשיר המפלצתי, המתקדם והיוקרתי שגנבה מאדם טיפש מאוד, ומשכה את השמיכות מעל ראשה. כאן, במרווח שבין השינה והעבודה, היא הייתה לבד. לבד באושר ובשקט. בלי מחשבות טורדניות מזרים שצריך להתייחס אליהן. בלי רוחות של סבתות מתות שצריך להרגיע. כאן, מתחת לשמיכות, הכול היה נורמלי.

טוב, נורמלי ככל שיכול היה להיות מצבה של אישה גרושה בת 34, מרוששת, המתפרנסת כמגיהה, ומקורה בשושלת ארוכה ומכובדת של נשים... לא משנה. היא לא רצתה לחשוב על ה"כישרונות" המיוחדים שרצו במשפחתה. בייחוד לא על הבוקר.

זה היה יום שלישי קיצי. משמעות הדבר שהחבר שלה לתא, באד, יביא סושי שתאריך התפוגה שלו עבר ממש יום קודם לכן, ואז יבלה את מרבית אחר הצהריים בשירותים. דונה, הגרגויל מדלפק הקבלה, תעטה מבט קמל ותוציא את העצבים על הפסדיה בבינגו של יום שני בערב בכנסייה על כל מי שרק יחלוף ליד השולחן שלה.

משמעות הדבר גם שריילי תפנק את עצמה בכוס הקפה החגיגית היחידה שהקציבה לעצמה לשבוע הזה. כשייללת הסירנה של הקפאין הטרי במוחה, היא גררה את עצמה מהמיטה ורדשה לעבר השירותים שבמסדרון.

"ריילי!" קול דקיק וגבוה קרא לפתע מאחת הקומות התחתונות.
 "פרד שוב צריך עזרה עם הקינדל שלו."

"אוקיי, לילי," היא צעקה בחזרה.

אימא של ריילי למדה קרמיקה עם לילי בוגדנוביץ', אז בכל פעם שריילי מצאה את עצמה מהעבר השני של מנעול שהוחלף בדלת המרפסת הקדמית של דירתה, לילי שמחה לפתוח בפניה את עליית הגג שלה.

אחוזת האבן המתפוררת ברחוב פרונט הייתה שייכת לתאומים בוגדנוביץ'. לילי ופרד היו אחים מבוגרים שירשו את הבית וחצי סוס מרוצים ואת כל הגיליונות של מגזין פלייבוי שיצאו לאור בין השנים 1972-1984.

מאחר שלא הייתה להם משפחה משלהם, הקימו התאומים בוגדנוביץ' כעסק צדדי מעין מלון בתוך האחוזת, ופתחו את חדר האורחים שלהם בפני זרים גמורים.

לריילי הייתה דירת חדר בקומה השלישית עם מיטה, חלל מגורים קטנטן ומטבחון צפוף שלא יכול היה להתמודד עם יותר מפופקורן במיקרוגל וטוסט.

תקרת הגבס נבנתה בהתאמה לקווי המתאר המשונים והגרנדיוזיים של החורבה הארכיטקטונית העתיקה הזאת, שאופיינה בזוויות חדות ובשיפועים משונים. אבל מבעד לחלונות הגג נשקף נוף נהר הססקוואנה, אשר התפתל בדרכו דרומה מעברו השני של רחוב פרונט.

החיסרון במקום?

"תשמרי על שקט שם," צעק החיסרון מאחורי דלתו הסגורה.

ריילי חלקה את חדר האמבטיה עם דייר שהתגורר מעבר למסדרון. דיקי פריק היה גבר זקן נרגן וככל הנראה סוטה. על שטיח הכניסה שלו התנוסס האיחול FUCK OFF, והוא תמיד השאיר את התחתונים המלוכלכים שלו על הרצפה מול הכיור באמבטיה. היא לא ידעה עליו דבר מעבר לכך שלפעמים זכר להוריד את המים באסלה, שהייתה לו משרה בה עבד עד שעות מאוחרות, ושאהב לצפות בשידורים חוזרים של NCIS או בפורנו, תלוי במצב הרוח שלו.

היא התעלמה מדיקי, עזבה את המסדרון המכוסה בטפט של שיחי ורדים ובחיפויי עץ בצבע ירוק, ונכנסה אל חדר האמבטיה.

והינה הם היו לפניו. הלכנים הלא כל כך לבנים. היא פיהקה, הושיטה את ידה אל מתחת לכיור והוציאה זוג מלקחי סלט מפלסטיק ששמרה שם. כשהיא מנסה שלא להסתכל עליהם יותר מדי מקרוב – טעות שעשתה פעם – הרימה אותם, פסעה אל דלת דירתו של דיקי, הניחה אותם על הידית וחזרה אל חדר האמבטיה.

קסמו הזוהר של החדר חלף כבר לפני עשרות שנים. הכיור היה צהוב כמו מרה, וכך גם האמבטיה. הרצפה הייתה מכוסה באריחים משובצים בשחור-לבן. היא חרקה באורח מסוכן בכל פעם שנכנסו לתוך האמבט, ובכל זאת נאבקה בכוח הכבידה ולא קרסה.

היא תחבה את מברשת השיניים לפיה ואת מברשת השיער לשערה המלא שגלש על כתפיה. הגנים האוקראיניים מצד אימה ניצחו בתחרות ההיאבקות של הגנים. שערה היה חום כהה. עיניה היו גם הן באותו הצבע, רק מעט גדולות מדי לפנים שלה. עפעפיה הכבדים גרמו לה להיראות משועממת גם כשלא הייתה. הצד החיובי בעניין – אם הייתה מקדישה זמן למריחת צללית, הייתה יכולה לערער במבטה כל אדם.

לא שהיא נעצה מבט במישהו כרגע. הגירושים עדיין כאבו לה. והיה את כל העניין הזה של להיות מרוששת. היא לא רצתה לפגוש מישהו חדש, ולהיאלץ להסביר לו למה כל השותפים שלה לבניין הם מנויים של "מדיקר", תוכנית הביטוח לגיל השלישי. אם מישהו נושא תג ישאל אותה, היא אמורה לקרוא לכולם דוד ודודה כך וכך.

לאחר שסיימה את ענייני הבוקר שלה בחדר האמבטיה, חזרה ריילי אל חדרה כשהיא עדיין מפהקת. רוב חייה היו חסרות לה שעות שינה. בגלל החלומות. שכלל שגדלה רק הלכו ונעשו... מטרידים יותר, עיקשים יותר. היא הדליקה את הטלוויזיה, ובזמן שהתלבשה לעבודה הקשיבה לצוות המגישים הנמרצים שהתבדחו לגבי פורעי החוק שפעלו לאחרונה בעיר. קבוצה של מבוגרים בלתי מזוהים רעולי פנים איתרה עברייני סדרתי שנוהג להשאיר אשפה במקומות ציבוריים

ומילאה את המכונית שלו, שחנתה שלא כחוק בחניית הנכים, עד גדותיה בזבל.

"זה מה שהיה לראש העיר של האריסבורג נולאן פלמינג לומר על הסיירים."

התמונה על המסך התחלפה והופיע תצלום של ראש העיר, שתביעתו לתהילה מאז בחירתו התבססה בעיקר על מראה לוחט בסגנון משפחת קנדי. הוא עמד על מדרגות משרד בניין העירייה. "יש לי ביטחון מלא במחלקת המשטרה שלנו. אף אחד בעיר ההגונה שלנו איננו מעל החוק, והאזרחים חייבים לזכור שגלגלי הצדק עובדים לאט, אך בסופו של דבר הצדק ייעשה. לקחת את החוק לידיים זה לא רק מסוכן – זה גם לא חוקי."

כשהיא לבושה לקראת היום שציפה לה, הוציאה ריילי שאריות מהמקרר ופנתה לעבר גרם המדרגות האחוריות הדקיקות. זאת הייתה ספירלה צרה ומסוכנת לכל מי שנעל מידת נעליים גדולה מ-39. היא ירדה שלוש קומות, ובכל קומה וידאה שעדיין יש סימני חיים בגופה. היא נכנסה אל המטבח בקומה הראשונה, חדר שטוף שמש ובו דלפקי קצבים וארונות עתיקים בצבע ירוק-מנטה, שנדרש סולם כדי להגיע אליהם.

פרד, האזרח הוותיק השרירי באופן לא ברור, לבש את הפאה המסורקת לצד שלו וטישירט של "הול ואוטס". הוא הושיט לה בשמחה את הקורא האלקטרוני שלו כדי שתוכל להפעיל את הקסם הצעיר שלה, שכלל חיבור לווייפיי ולחיצה על סנכרון.

"אין כמון, ריילי," צייץ פרד והחל להוריד קבצים של תנוחות יוגה לאזרחים ותיקים סקסיים.

"שלא ייתפס לך שריר," היא הזהירה אותו. "נתראה אחר כך, מר ויליקוט," היא אמרה לשכן אחר.

"מי את, לעזאזל?" רטנה הגרסה המבוגרת של דנזל וושינגטון, שמזגה קפה לקערית. היא לא הייתה בטוחה אם זיכרונו לקוי או שפשוט לא אכפת לו משום דבר.

היא יצאה דרך הדלת האחורית ושאפה אל ריאותיה את הריח הרענן של כמעט קיץ. חודש יוני בפנסילבניה היה נחמד.

אולי היא תיקח שעה או שעתיים חופש ותצא מוקדם יותר היום, היא חשבה לעצמה ופתחה את הג'יפ עם השלט.
 "כן, אולי אלך קצת לדוג."

"אני לא הולכת לדוג, דוד ג'ימי," היא מלמלה לאוויר, סובבה את המפתח והפעילה את מערכת הסטראו. הג'יפ היה שייך לדוד שלה, שזה עתה הלך לעולמו. הוא הפך לשלה אחרי שנאלצה להחזיר את הבריון שבעלה קנה לה. הוא ניסה להפתיע אותה אחרי ששכח את יום הולדתה. שוב.

ג'ימי, אח של אבא שלה, מת בדיוק בשעה שעשה את מה שהכי אהב לעשות. לנמנם בסירה שלו אחרי גמיעה של שישית בירה זולה. העורק הקורונרי הכריע אותו, והוא לא הצליח להתעורר ולסיים את כריך הרוסטביף המשולש עם הבצל המטוגן. האיש היה מת, אבל לא בדיוק איננו. רוחו ריחפה בחלל הג'יפ שירשה ממנו. אחותה לא הסכימה לנסוע איתה לשום מקום. היא טענה שהיא עדיין יכולה להריח את רוח הרפאים של צידינית הדגים מקלקר שפעם שכח שם במשך שבוע בעיצומו של הקיץ.

היא פנתה לרחוב פרונט כשהנהר לימינה והאריסבורג לשמאלה. האריסבורג הייתה עיר הבירה של המדינה, וחלקים ממנה נראו כמעט מרשימים. בניין הקפיטול, על כיפת הטרקוטה המבריקה שלו והמזרקה הפוסט-מודרנית שבחצרו, משך אליו המוני סיורים בכל ימות השנה. חוץ מזה היו האזורים הלא כל כך נחמדים של העיר. האזורים שאסור ללכת בהם לבד בלילה, האזורים המוצפים בקלות ואזורי המה זה הריח המשונה הזה?

כמובן, לא רק הפשע והריחות המשונים הם שהעניקו להאריסבורג את המוניטין הידוע לשמצה שלה. היא הייתה קרובה לפשיטת רגל הודות לתקלה במשרפה העירונית, ולמיליוני הדולרים של העיר שהושקעו באוסף של ממצאים מהמערכ הפרוע בשביל מוזיאון שאף פעם לא נבנה.

למרות כל זה, אט-אט החלה בפאתי העיר התחדשות. פסטיבלים לאורך גדת הנהר משכו קהל עצום. מרוצי חמישה קילומטרים לכל המשפחה מילאו את רחובות העיר. מבשלות בירה ומסעדות צצו

במקום חלונות ראוות נטושים. ובניינים שפעם היו ריקים מצאו בעלים חדשים שנהנו מתקציב לשיפוץ.

ליטל אמפס היה בית קפה קטן שקלה את הפולים בעצמו ומשך את סוג האנשים שנמנעו מקנייה בחנויות "קנה וסע", שחלילה לא ייהנו מהנוחות שבהן. הקפה היה מצוין. אבל החניה הייתה גרועה. הבניין שכן בפינת רחוב גרין הצר והחד-סטרי. ריילי הקיפה את הבניין פעמיים עד שהתייאשה והשתחלה למקום חניה במורד הרחוב. שלט עשוי מנייר דהוי הכריז שם: אין חניה עד להודעה חדשה, מערכת אכיפת החניה של האריסבורג.

"לא הייתי עושה את זה אילו הייתי במקומך," החל קולו של דוד ג'ימי לזמזם בראשה.

היא התעלמה ממנו. השלט היה שם בששת החודשים האחרונים, ולמיטב ידיעתה זו הייתה סתם התעללות בנהגים.

היא חיכתה עד שטנדר חלוד וטסלה מבריקה יעברו וחצתה את הכביש. בחור עם ראסטות ומלא פירסינג על הפנים החזיק בשבילה את הדלת, והיא דילגה מעל שתי מדרגות הבטון ונכנסה אל בית הקפה. במקום השתרך תור כמו בכל יום באמצע השבוע. אבל נראה שאף אחד שם לא מיהר כמוה. לכולם הייתה ודאי עבודה מסוג אתה-קובע-את-הלוז-שלך או משרה-כלשהי-מהבית. ממזרים בני מזל.

הבכירים בחברת השיווק שבה עבדה התחרפנו מעצם הרעיון. כדי לקבל משכורת, נדרשו העובדים לשהות בבניין בדיוק שמונה שעות ביום, חמישה ימים בשבוע.

הבוס שלה, לאון טאפלי ג'וניור, קסם מהלך ממש שאהב לגרד בביצים, אמר להם שאין שום סיכוי שהוא ישלם לעובדים כדי להעמיד פנים שהם עובדים. הוא הרי יודע היטב שכולם רק שותים בירה עירומים ומפליצים להנאתם.

במחווה של מרד לא מופגן החלו העובדים המושפלים להקדיש את עצמם במהלך שעות העבודה לשיטוט אינסופי ברשתות החברתיות ולמשחקי מחשב. זה היה הדבר היחיד שאיחד ביניהם.

ריילי העבירה את משקלה מרגל לרגל. הריח הקלוי של פולי

הונדורס גירה אותה, והיא חשבה שאלא אם כן כל מי שמולה יזמין אמריקנו, היא תאחר. שוב. ודונה, הזקיפה בדלפק הקבלה, שגילה היה בלתי מוגדר ואנושיותה מוטלת בספק, עמדה להציק לה. שוב.

אחרי כמעט שנה ב'פוגל, אסטר, ריינולדס וטאפלי' ריילי עדיין לא זכתה לראות את האישה מחייכת, או אומרת "סליחה" כשהיא נתקעת במישהו במרפקה בדרכה לחדר החטיפים, או רוחצת את ידיה לפני שהיא יוצאת מהשירותים.

"כדאי לי לגלח את קו הביקיני למקרה שנשכב הלילה? או

שעדיף שלא אגלח ואתאפק עד שיהיה לנו דייט נוסף?" ריילי הביטה אינסטינקטיבית אל מעבר לכתפה. האישה שעמדה מאחוריה עיינה בתפריט, אבל כפי הנראה הייתה טרודה בעניינים חשובים יותר. דברים שאדם זר כמותה לא אמור לצותת להם.

כדי לא לשמוע את המחשבות הפרטיות של אנשים זרים, פתחה ריילי אפליקציית חדשות וניסתה להתרכז באירועים מקומיים יותר.

"ברוכה הבאה לליטל אמפס," אמרה הבריסטה בעליצות כשריילי

הגיעה לראש התור. "במה אני יכולה לעזור לך?"

שערה היה קצוץ ומגולח בצד אחד. משקפי החתול שלה היו בגוון בהיר של פטל והתאימו לקצוות שערה. על קצה אגודלה התנוסס קעקוע של פינגווין שעניו בצורת לבבות. היו לה גם קשרי לימפה נפוחים בצד אחד של הצוואר.

לא שריילי ממש ידעה לאבחן משהו כזה. ובכל זאת ידעה.

הו, שיט, לא שוב. לא כאן.

האף שלה התחיל לעקצץ.

"אה, אני אזמין קפה קר בצנצנת, בבקשה," היא אמרה והסתכלה לכל כיוון רק לא אל צווארה של הבחורה.

"תגידי לה," התעקשה בפניה דמות הסבתא מהחלומות שלה.

"תגידי לה. תגידי לה. תגידי לה."

ריילי חשקה את שפתיה. היא לא עמדה לעשות את זה שוב. לחנות הכריכים האהובה עליה היא כבר הפסיקה ללכת בהפסקת הצהריים. והיה גם חבר ברחוב חמש, שבו כף רגלה מעולם לא דרכה שוב.

"תגידי את זה!"

היא שפשפה את כף ידה כנגד אפה. הוא עדיין עקצץ. המסרים המטומטמים האלה הורסים לה את החיים. היא הייתה זקוקה לכפתור השתק מחורבן. זה לא שהמסרים היו אמיתיים. קרוב לוודאי שהיו רק דחפים מופרעים. אבל היא הרגישה שהם אמיתיים. כאילו על פי אות צלצל הטלפון שלה.

"היי, אימא," אמרה ריילי. הברמנית שפכה חלב מעל קוביות הקרח וחליטת הקפה בצנצנת-לקחת. אם הלקוחות החזירו את הצנצנת לבית הקפה, הם קיבלו עשרה אחוזי הנחה על ההזמנה הבאה. היא ממש רצתה את ההנחה הזאת.

"מה קרה?" שאלה בלוסום בְּזִיל־ת'ורן. המבטא המאנפף של ויסקונסין תמיד נשמע מובהק יותר כשהיא דאגה לבנות שלה. "כלום," שיקרה ריילי.

"את משקרת. תדלגי לחלק שבו את מספרת לי את האמת. מה זה היה? עוד חלום?"

היא שמעה קול דפיקה וצליל של צקצוק מהצד השני של הקו. "מה את עושה?" היא שאלה.

"אני מכינה אבקת כביסה תוצרת בית בזמן שאבא שלך רק מחמיר את בעיית הנזילה בכיור," היא אמרה. "עכשיו תספרי לי על החלום."

"אני לא יכולה עכשיו," התחמקה ריילי.

הברמנית הבריגה את מכסה הצנצנת כשהיא שורקת לעצמה מנגינת ג'אז קטנה. היא הייתה לגמרי לא מודעת לקרב שהתחולל במוחה של הלקוחה שמולה.

זה אפילו לא היה אמיתי, היא אמרה לעצמה. זה היה רק חלום, ולילדה שלפניה היו קשרי לימפה תקינים בהחלט. קרוב לוודאי שאפילו אין לה סבתא מתה.

"אה," אמרה אימה, והבינה. "את צריכה להגיד למי שזה לא יהיה, את מה שזה לא יהיה, ריילי. זאת מתנה. את מבזבזת את הכישרונות שלך כשאת מתעלמת מהם."

"זאת לא מתנה," היא התווכחה. היא הושיטה לבחורה מזומן, וכשאצבעותיהן רפרפו זו על זו היא ראתה את הבריסטה בילדותה –

ילדה בת חמש שעומדת על שרפרף במטבח ביתה של סבתא־רבתא אידה, וזו מלמדת אותה איך לערוב בלילת פנקייק. לעזאזל.

"אני חייבת ללכת, אימא," אמרה ריילי וניתקה את השיחה. היא עמדה מאובנת במקומה לרגע, והתלבטה אם לחכות לעודף שלה או פשוט לברוח מהמקום.

היא קרעה את התחת שלה תמורת עשרים דולר. היא הייתה זקוקה לעודף הזה.

"תגידי לה את זה מייד!"

ריילי תהתה אם המוות הפך את האידה הזאת לסמכותית יותר, או שמא תמיד הייתה ככה.

"זה העודף שלך," אמרה הברמנית והושיטה לה את השטרות. חזיונות של קשרי לימפה ריקדו בראשה של ריילי. היא תחבה שטר של דולר לצנצנת הטיפים וכחכחה בגרונה. "אידה רוצה שתבדקי את קשרי הלימפה שלך," היא לחשה.

הינה. את מרוצה, אידה? עוד מקום ציבורי שנהרס בשבילי רשמית. אחרי הגילויים המטומטמים האלה היא ללא ספק תיאלץ ללכת לבתי קפה ולמסעדות במסווה.

"רגע? מה? מי?" פיה של הברמנית נפער בצורת O, והיא בהתה בריילי.

רואה? אפילו לא הייתה לה סבתא־רבתא בשם אידה.

"את מתכוונת לסבתא־רבתא שלי?" שאלה הבחורה.

טוב, שיט.

ריילי התחילה לסגת לאחור. "פשוט תיגשי לבדוק אותם. מייד." "חכי!" קראה אחריה הבחורה. הלקוחות שלא האזינו למוזיקת אינדי עממית באוזניות, הסתכלו על ריילי כשמהירה לעבר הדלת.

היא נעצרה במקום, קיללה וחזרה במהירות אל הקופה. "אני פשוט אקח את זה," היא אמרה ולקחה בלחיים בוערות את צנצנת הקפה שהזמינה.

היא יכולה לשכוח מעשרה אחוזי הנחה. הצנצנת הזאת בחיים לא תחזור לשם.

08:05, יום שלישי, 16 ביוני

היא איחרה בארבע דקות, והדלת הצדדית כבר הייתה כמובן נעולה. מלאה רוגז ובלכול הקיפה ריילי את הבניין לעבר הכניסה החזיתית. 'פוגל, אסטר, ריינולדס וטאפלי' שכן בשתי יחידות של בית שורות. המרצפות היו לא אחידות, התקרות היו נמוכות, והקירות היו בצבע אפור מְרֶסֶק-מורל, שטאפלי השיג בהנחה כשבית הסוהר המקומי הזמין בטעות יותר מדי דליי עשרים ליטר של צבע תעשייתי.

אזור הקבלה היה אחד המרחבים הסבירים היחידים במשרד – השטיח הירוק החיוור, הצמחים המלאכותיים באגרטלי הפליז, ארבע כורסאות הוויניל התואמות שהשקיפו אל הקולר. על הקולר ועל שאר הקבלה הייתה מופקדת כאמור פקידת הקבלה הנמוכה, העגלגלה והכעסנית.

"בוקר טוב," אמרה ריילי.

"נראה שלמישהי פה ממש לא אכפת אם היא מגיעה בזמן," סיננה דונה, כשעיניה הקטנות החרוזיות משרדות שיפוטיות מאחורי המסגרת הפרחוניית של משקפיה.

דונה ראתה בדברים כמו איחורים, או הפסקות צוהריים ארוכות מדי, או צילום של יותר מדי עותקים בפעם אחת עלבון אישי כלפיה. פעם דיווחה על המעצב הגרפי שהוא "הולך מוזר".

ריילי התעלמה מהאישה הקטנה והנבזית ומיהרה לאורך המסדרון אל תאי העבודה המשרדיים, אבל לא לפני ששמעה את דונה אומרת אל תוך הטלפון שלה. "הת'רן הזאת שוב הגיעה באיחור. אני בטח הבן אדם היחיד בבניין הזה שלוקח את האחריות שלו ברצינות."

המסדרון המרופט חיבר בין שתי היחידות. הוא נפתח אל עוד

חדר שבו קירות אפורים, אורות פלורוסנט ועשרה תאי עבודה צפופים במרכז, הרחק מאוד מכל אור טבעי. ריילי חמקה לתוך התא שלה. היא חלקה אותו עם באד, המעצב הגרפי שאף פעם לא הסיר את האיירפודס שלו, התקלח לעיתים רחוקות בלכד ועשה כמויות אובססיביות של מחקר על כישלונות פריסבי אולטימטיביים. במשך כל השנה שבה עבדה בחברה הזאת, הם ניהלו שיחה אחת בלבד. זה היה ביום שהאזעקה לגילוי אש הופעלה, והיא נאלצה לטפוח על כתפו ולהגיד לו לעזוב את המקום.

הצד החיובי? לא היו לבאד הרבה מחשבות פנימיות שהיא נאלצה לשמוע באקראי.

התאים משני צידיהם היו ריקים הודות לסיבוב פיטורים אביבי. אבל כשריילי שאלה אם היא יכולה לעבור לשולחן אחר, התשובה הייתה חדר-משמעת לא.

זאת הייתה התשובה לכל שאלה שאי פעם העזו לשאול בין כותלי המקום הזה.

לא, היא לא יכולה לעזוב לפני הזמן בשביל תור לרופא שיניים. לא, היא לא יכולה להתחיל את הפסקת הצוהריים שלה ב־13:00 במקום ב־12:45. ולא, היא ממש לא יכולה לתלות על לוח המודעות המשותף את הפלייר של הסטודיו ליוגה של אחותה.

זאת הייתה עבודה מחורבנת בחברה מחורבנת. אבל מגיהות גרושות ומנודות של חדשות טלוויזיה לא יכלו לבחור. היא הייתה צריכה להתמיד בעבודה הזאת עוד שנה ועשרים ואחד יום בלבד – כן, הייתה לה טבלת ייאוש על לוח השנה בדירה שלה – אז תהפוך המשורה הזאת מתמרור אזהרה לסימן המעיד על יציבות בקורות החיים שלה.

השולחן שלה היה זרוע תיקיות ובהן הדפסים של דברים מסעירים להפליא, כמו שרטוטי תנורי אח ומודעות מגוינים למחיצות לחדר האמבטיה. עוד יום מסעיר בעבודתה של מגיהה.

ריילי הדליקה את מסך המחשב, נתנה לו מכה קטנה בפינה הימנית העליונה כדי שהקווים הירוקים ייעלמו, והתחילה בטקס הבוקר שלה: מעקב ברשתות החברתיות אחרי בעלה לשעבר וחברתו.

גריפין ג'נטרי היה שדרן הבוקר הפופולרי ביותר של ערוץ 50. הוא בזבז על שיוזף בהתזה ומאמני קול יותר משרוב האנשים מבזבזים על משכנתה. הוא טען שהחדשות בדמו. אבל למעשה הדם שלו היה קבוצת המדיה שהערוץ היה בבעלותה. אבא שלו – שבפירוש ניסה לתחוב לפה של ריילי את הלשון שלו ביום חתונתה – היה סגן נשיא בכיר בחברה, והייתה לו גישה נפוטסטית ברורה.

כשהיא הצטרפה בגיל עשרים ושמונה המבריק והנוצץ, מלאה תקוות גדולות וחלומות גדולים, המוניטין של גריפין כבר נערך וחוטא. הוא לא הבחין בה במשך שנתיים שלמות. ורק במסיבת חג המולד של המשרד, כשהיה שתוי והפיל אותה בטעות לרצפה כשיצאה מהשירותים, הוא טרח לשאול לשמה.

לאחר מכן הוא התחיל להבחין בה, והיא נתנה לעצמה להסתחרר, להיות מוחמאת, ואף לחוש אסירת תודה על תשומת ליבו. הם שרדו שנתיים לפני הנישואים ושנה של נישואים עד שריילי לא יכלה עוד להתעלם מכל תמרורי האזהרה.

התמרור האדום השופע ביותר היה נערת מזג האוויר בלה גודשיין. תחביב הייסורים העצמיים האהוב על ריילי היה לעבור על פיד האינסטגרם של בת העשרים וארבע. לבלה היה שיער בלונדיני ארוך בסגנון משמר המפרץ ועיניים כחולות גדולות שגרמו לה להיראות מבוהלת או מאוהבת. קרוב לוודאי שזה מה שגרם לגריפין להימשך לנערת המטאורולוגיה הפטפטנית. ואולי זוג השדיים הענקיים שלה. ריילי לא נפלה ממנה במחלקת השדיים, אבל לא שיווקה אותם כמוה.

הבלונדינית הזקורה התלבשה כמו תלמידת אחווה שובבה והתנהגה כמו כוכבת תוכנית טלוויזיה לילדים. יום אחד נכנסה ריילי לחדר השינה שלה ומצאה את בעלה עומד בלי מכנסיים מול המראה כשבלה יורקת בנימוס את הזין שלו מהפה שלה ומציצת לעברה, "הו, היי!" התשובה של ריילי הייתה ידידותית פחות, ולאין שיעור יקרה יותר. חשבון האינסטגרם של בלה היה אוסף של רילים שנבחרו בקפידה. אוסף של אישה שגם הקהל וגם החבר ה"חלומי" שלה העריצו. להקיא.

ריילי זכתה לחוות יחד עם יתר 65,000 הנשים שעקבו אחר בלה את הפנקייקים בצורת לב ש"המתוק" שלה הכין לה לכבוד ולנטיינס דיי. מספר שהלך וגדל בצורה אקספוננציאלית בכל פעם שפרסמה תמונות נוספות בביקיני.

אבל זה לא היה יום לביקיני. לא. היום היה הרבה-הרבה יותר גרוע. "אתם צוחקים עליי, "מלמלה ריילי לעצמה.

בסרטון הווידאו הקצר נראתה כף יד דקיקה, ציפורניה בצבע ורוד מסטיק, שנעה בזוויות שונות כדי ללכוד כמה שיותר אור בטבעת היהלום הענקית עד כדי סנוור.

"...הצופים הנלהבים בהצעת נישואים בשידור חי..."

"איחוליי, ביפיין!"

"הזוג הכי לוהט אי פעם!"

"#מטרות-מערכות-יחסים."

הטלפון הנייד של ריילי צלצל. היא לא הייתה צריכה להסתכל על הצג כדי לדעת מי זה.

"הי, ג'ס."

"הסמור החלוד הזה נתן לה את הטבעת שלך." ג'סמין פאטל הייתה חברתה הטובה ביותר של ריילי, שותפתה לפשע ויד ימינה. למען האמת, ריילי לא הייתה בטוחה איך זכתה לכבוד הזה. הן נפגשו בחטיבת הביניים כשאמא של ג'סמין העבירה את קליניקת העור שלה לקאמפ היל.

ג'סמין הגיעה מצוידת בביטחון עצמי של מי שזכתה בלוטו של הגנטיקה, ומייד הפכה לנערה המגניבה בבית הספר. היה לה חן טבעי וסיבולת לב ריאה שירשה מדודה, שחקן כדורגל מקצועי באנגליה. מוח של ציון 100 בלי להתאמץ היה מובטח לבתם של רופא ושל היסטוריונית בעלת דוקטורט. ואז, היה המראה שלה.

שערה השחור הארוך והמבריק, היה תמיד חלק ואלגנטי, גם כשהתעוררה עם הנגאובר. עצמות הלחיים שלה היו כמו באגדות, ועל עורה מעולם לא הייתה אדמומיות. ג'סמין הייתה הבחורה הראשונה בכיתה ז' שהיו לה ציצים. וגם הבחורה הראשונה שאמרה לברייסון, שחקן הפוטבול החתיך מכיתה ט', לשמור את הידיים שלו לעצמו.

בזמן שריילי בילתה את גיל ההתבגרות באובססיה להיות נורמלית, ג'סמין פאטל התמרדה. אם הייתה ציפייה כלשהי ממנה, היא התעלמה ממנה. אם היה כלל כלשהו, היא הפרה אותו.

ואם איזה אידיוט אי פעם העז לפגוע באחד מהאנשים שאהבה, ג'סמין פאטל הפכה לדון קורליאונה של הנקמה.

כשהשופט הורה לריילי לשלם עבור הנזקים של הבעל השקרן והבוגדני שלה, ג'סמין פשוט יצאה בנחת מבית המשפט, נכנסה אל הג'יפ שלה והתנגשה בדלת הנהג של מכונית האודי עם הגג הנפתח שלו.

היא טענה שהייתה לה דבורה בתוך המכונית. לנוכח יופייה והעובדה שגריפין תפס שני מקומות חניה לנכים, הסכימו השוטרים לשחרר אותה באזהרה.

"אני כמעט מרחמת עליה," התוודתה ריילי בפני חברתה הטובה. ג'סמין, שהייתה אלופה בנסירת טינה, נחרה בבוז. "בבקשה, היא מספיק מבוגרת כדי לדעת שלהתחתן עם אידיוט חסר זין שבגד באשתו הראשונה זה רעיון גרוע."

"אני בטוחה שהם יהיו מאוד מאושרים ביחד," אמרה ריילי. בפגישות לניתוחים פלסטיים זוגיים, ומעבר לשולחנות חדרי הישיבות עם עורכי הדין שלהם המנסחים הסכמי ממון.

"איך את מרגישה?" שאלה ג'סמין. ריילי התנחמה בטון הדיבור של חברתה, שניכר בו זעם יותר מאשר רחמים.

"אני מרגישה שאני רוצה חמישה ליטר טקילה," היא הודתה.

"אני יכולה לדאוג שזה יתגשם," הבטיחה ג'סמין.

ריילי צחקה צחוק מזויף.

"תקשיבי, אני רואגת לך, ולא מפני שהאקס שלך הוא גולם השקוע בעצמו," אמרה חברתה.

"אני בסדר," התעקשה ריילי. "הכול בסדר."

"לא, את לא בסדר. את גרה בבית אבות מאולתר. את עובדת בעבודה חסרת תוחלת. את לא יוצאת לדייטים. ואני מוכנה להתערב על בקבוק טקילה שלא רק שלא מרחת מסקרה הבוקר, את גם לובשת אפור או שחור."

ריילי לבשה אפור ושחור.

"לא כולם זקוקים לארון צבעוני, ג'ס."

"תקשיבי, חומד. את צריכה לקבל את זה שהניסיון שלך להיות משעממת ונורמלית נחל כישלון. תפסיקי להיאחז בתקווה שיום אחד תתעוררי ותהיי מישהי אחרת. את צריכה לקבל את מי שאת באהבה ולחזור למשחק. את תקועה במקום. תשקשי קצת את הדברים. תמרחי קונסילר, תלבשי משהו שיראה את המחשוף שלך ותעשי משהו."

"לעשות משהו דורש כסף," ציינה ריילי בפשטות.

ג'סמין נחרה. "מתוקה, אם תיכנסי לבר עם פרצוף עצוב, לא תצטרכי לשלם על משקה או ארוחת ערב וקרוב לוודאי שאפילו על שכר הדירה שלך. זה תלוי לאיזה בר אנחנו יוצאות."

ג'סמין מעולם לא שילמה על משקה בחייה.

"אני חושבת שאת מעריכה אותי יתר על המידה," אמרה ריילי בחשש.

"את מדוכאת?" דחקה בה חברתה.

"לא, ברור שלא." אולי. קרוב לוודאי.

המחשב של ריילי השמיע צליל סוּוּש, ואימייל חדש הופיע בתיבת הדואר האלקטרוני.

נושא: הגעה בזמן למקום העבודה

היא שמעה את טפיפת הנעליים האורטופדיות של דונה על האריחים התעשייתיים במסדרון.

ריילי פלטה אנחה. "אני חייבת ללכת."

"אוקיי, אבל תעשי לעצמך טובה ותתרחקי מהרשתות החברתיות היום. אל תצפי בסרטון של הצעת הנישואין. אתקשר אלייך אחר כך." כמובן, היה גם סרטון של הצעת הנישואין. "תודה," אמרה ריילי בלי אוויר.

היא ניתקה את השיחה, ואז עשתה מה שתמיד עשתה כשקיבלה תזכיר פסיכיאטרי מהצוות המנהל. היא קיצרה את 'פוגל, אסטר,

ריינולדס וטאפלי' לראשי התיבות פארט בשורת החתימה של הודעות המייל היוצאות שלה.

אחר כך פתחה שוב את חלון דף הפייסבוק של ערוץ 50 ולחצה על סרטון "אירוסֵי ההפתעה".

4

17:15, יום שלישי, 16 ביוני

אחרי שריילי ראתה את גריפין כורע בתיאטרליות על ברכו, תריסר פעמים או יותר, באמצע ההסבר המטאורולוגי של בלה על רמה ברומטרית, היא קברה את עצמה בעבודה ובילתה את כל אחר הצהריים בבדיקה כפולה שכל 300 הקישורים באתר העירייה הלא מעורכן להחריד, כבר לא הובילו לאתר הפורנו שהשתלט עליהם.

היא השתרכה הביתה בעומס התנועה של אחר הצהריים, חלונותיה פתוחים והמוזיקה שלה חזקה כדי להשכיח את הצעות הדיג של הרוד ג'ימי. הטלפון שלה צלצל כשהגיעה אל החניה של האחווה. זאת הייתה אחותה וונדר.

"הי", אמרה ריילי, העבירה את הג'יפ למצב חניה ודוממה את המנוע. "היי", נשימת הזן של וונדר גרמה לברכת שלום פשוטה להישמע כמו צלצול גונג של מדיטציה. אילו רק היה גונג המדיטציה נשמע על רקע שלושה ילדים צורחים. "הרגע שמעתי על גריפין. איך את מרגישה?" היא שאלה.

"אני בסדר, באמת," חזרה ריילי על המנטרה שלה, "זה לא שאני עדיין רוצה להיות נשואה לו." היא לקחה את התיק שלה, את שקית הצוהריים ואת צנצנת הקפה ופנתה לעבר הדלת האחורית. "ברור שלא," הסכימה וונדר. "אבל זה עדיין נורמלי שתרגישי

משהו במצב הזה. אפילו אני מרגישה משהו."

ריילי נכנסה אל הבית. ריח של משהו חזק מאוד ולא נחמד בקע מהמטבח והכה בנחירה. היא חמקה לעבר המדרגות האחוריות כדי להתחמק משכניה. "הו, באמת? מה את מרגישה?" היא שאלה את אחותה.

"אני מוצאת את עצמי מייחלת שהקארמה הייתה עובדת חלק יותר, " אמרה וונדר.

זאת הייתה המקבילה של אחותה להתנגשות המכונית של ג'סמין במכונית של גריפין. ריילי צחקה. "אני מעריכה את זה שאת מתוסכלת בשמי."

"זאת אומרת, הבחור תבע אותך אחרי שתפסת אותו בוגד בך בבית שלך!" המשיכה וונדר. "אני מבינה שזה המסע האישי שהוא צריך לעבור, אבל למה הוא היה צריך לגרור אותך איתו ואז לזנוח אותך בביכים."

אחותה באמת ידעה להמציא מטפורות.

"אני בסדר, " אמרה ריילי שוב.

"זה לא הוגן שאת עדיין משלמת על הטעויות שלך, והוא יכול להמשיך ככה בחיים שלו." הקול של וונדר לא נשמע מרגיע כל כך עכשיו. הוא הדהד ורטט בזעם עמוק.

"אולי כדאי שתנשמי? תעשי איזו מדיטציה?" הציעה לה ריילי בזמן שטיפסה במדרגות.

הצעקות התגברו והגיעו לקרשנדו מעבר לקו. "בנות, אם אתן לא יכולות להנמיך את הווליום ולמצוא דרך להתנהג כקהילה, תצטרכו לחבוץ חמאה ביתית שוב."

ברקע נשמעה מקהלה של "לאאאאא" ואז שרר שקט יחסי, כזה שאפשר להשיג כששלוש ילדות בנות פחות משמונה נמצאות בחדר אחד.

ריילי שמעה את אחותה נושמת נשימה עמוקה, ואחריה עוד אחת. "אני הולכת להתייעץ עם המדריכים הרוחניים שלי, " החליטה וונדר.

"בנוגע לגיס שלך לשעבר שהתארס או בנוגע לילדות שלך שרכות ביניהן?" שאלה ריילי ועברה עוד מכשול בדרך אל הקומה השלישית. "גם וגם. אבל גם בנוגע אלייך. אני חוששת שניצב מכשול בדרך שלך להשיג אושר."

"אני מאושרת, " שיקרה ריילי.

וונדר נחרה באלגנטיות. "אני יכולה להריח את השקר הזה מפה."

"את כל כך מוזרה," צחקה ריילי.

"גם את תוכלי להיות אם רק תרשי לעצמך."

בין הקומה השנייה לשלישית נאלצה וונדר ללכת להציל את שערה של הילדה, שנתקע ברצועת הסקוטש של נעל הספורט. כשהכאוס של חיי אחותה עדיין מהדהד באוזנה, נכנסה ריילי אל דירתה השקטה והשלווה.

אבל היום היא לא הרגישה שהבית שלה שקט או שלוו כל כך. היא הרגישה שהוא... עצוב. חסר חיים. וגם נקי באופן מחשיד מכפי שהשאירה אותו הבוקר. הכיסוי של הספה הרעועה שלה היה מקופל ומונח בצד הלא נכון. הכביסה הנקייה שהביאה הביתה מבית הוריה ביום ראשון, הייתה מקופלת בקפידה על שולחן הקפה. ומישהו בבירור עבר על ערמת הדואר.

גברת פֵיני, היא חשבה. שכנתה מהקומה השנייה הפכה פריצה לדירות וסידורן לתחביב.

אפה של ריילי עקצץ, והיא מייד דיכאה כל מסר או הזיה שניסו לעבור אליה. כשנהיה שקט מדי, עשה המוח שלה דברים מטופשים כמו לנסות לחזות את העתיד או לנסות לקרוא מחשבות. מאחר שלא היו לה שלוש בנות לצעוק עליהן, או כל חשק לפתוח בשיחה עם אף אחד מהשכנים שלה, היא תמצא לעצמה הסחות דעת משל עצמה. היא החליפה למכנסי התעמלות וגופייה וירדה למטה בהתלהבות מעושה.

"את מצטרפת אלינו לארוחת ערב, ריילי?" קרא לעברה פרד מדלת המטבח. הוא החזיק בידו כף מכוסה במשהו כהה כל כך עד שכמעט נראה שחור.

"אנחנו משחזרים את תבשיל התרד מהמסעדה ההודית," הודיעה לילי מאחוריו. "בפעם הרביעית זה יצליח!"

התחביב של תאומי בוגדנוביץ' ביצירת מתכוני מסעדה הסתיים לעיתים רחוקות בלבד בהצלחה בערב הודי. הם ידעו להסתדר עם מנות איטלקיות, ואפילו הבקר והברוקולי שלהם היה בסדר. אבל לא הצליחו להכין ארוחה הודית ערבה לחיך.

"הלוואי שיכולתי," מלמלה ריילי ותחבה את האוזניות אל אוזניה.

"חייבת לרוץ!" היא נופפה לעברם ופנתה לעבר דלת הכניסה לפני שינסו לפתות אותה בנאן ביתי שרוף.

ברגע שיצאה אל האוויר הנטול ריח תרד, הפעילה את המוזיקה כדי לגרש כל מחשבה תועה של זרים שעלולה בטעות לחדור אל מוחה.

נהר הססקואנה העכור והבוזי זרם בעצלתיים מימינה. שמש אחר הצוהריים המאוחרים ריצדה על פני המים. זה לא היה רע כל כך. קצת לח, קצת יותר מדי יתושים. אבל הדשא והעצים היו בצבע ירוק בריא, והנהר לא הדיף ריח דגים מסריח מדי.

רואה? היא יכולה לעשות דברים. היא לא הייתה תקועה. אצן ללא חולצה עם שרירי בטן מפוסלים וקעקוע שהשתרע על כתפו, על שרירי החזה ועל הזרוע שלו, הנהן לעברה "איך הולך?". היא חייכה אליו בחזרה, אבל הוא היה עסוק מדי בחישוב מנות אבקת החלבון שנשארו לו עד שלא הבחין לא בציצים שלה ולא בחיור.

לאחר כקילומטר בערך הרגישה רעב, ואז חזרה הביתה והתגנבה דרך גרם המדרגות הקדמיות כדי להתחמק מעוד הזמנות לארוחת ערב.

אפשרויות ארוחת הערב שלה היו מוגבלות למנת פיצה אחת קפואה או הקופסה האחרונה של מרק עדשים ביתי מארוחת הצוהריים בבית הוריה ביום ראשון.

הפיצה ניצחה.

היא חיממה מראש את התנור בן השלושים ונכנעה לקול המחאה של הספה שלה. אחרי שצנחה עליה כשפניה מטה, הושיטה את ידה אל השלט. גברת פני הייתה כאן ללא צל של ספק. בהיסטוריה נטפליקס שלה הופיעו ארבעה פרקים של הגילטי פלז'ר האהוב על שכנתה, מעבר לגדר הכלונסאות: פשעים איומים בלתי פתורים.

ריילי הכינה את הפרק הבא לגילטי פלז'ר שלה, לצאת מזה בחיים. תוכנית ההישרדות עזרה לה להכניס דברים לפרופורציה. כמובן, היא הייתה גרושה ומרוששת ובעלה לשעבר המטומטם קרוב

לוודאי קנה עכשיו חליפת טוקסידו חדשה שנתפרה על פי מידה, אבל לפחות לא תקף אותה דוב גריזלי בערבות קנדה. כן, הכול היה עניין של נקודת מבט.

היא התלבטה בנוגע לחתיכה רביעית כששמעה לפתע חריקה במסדרון מבעד לקירות הדקים כנייר. לוחות הרצפה השחוקים מעשרות שנים של כפות רגליים, נאנקו במחאה כשמישהו ניגש לאחת הדירות.

קרוב לוודאי שזה היה דיקי.

לא היה לה מושג מה הבן אדם עושה לפרנסתו, אבל השעות שלו היו מוזרות. בדרך כלל היא ראתה אותו בשבת מוקדם בבוקר, כשעזבה את הדירה שלה בעל כורחה בדרכה ליוגה משפחתית, והוא היה חוזר הביתה מהיכן שזה לא יהיה שבו גברים זקנים ומלוכלכים מבלים את לילות שישי שלהם.

היא שמעה דפיקה מעבר למסדרון ותהתה אם זה אחד משכניה לקומה השנייה שמבקש להתלונן על דיקי "שרוקע ברגליו בבית כמו משוגע" שוב. שוב נשמעה דפיקה. הפעם עיקשת יותר.

זה לא היה שכן. לכולם הייתה נטייה להכריז על בואם בסגנון "יוהו! זאת לילי מלמטה", או "דיקי, תכבה את הפורנו החרא הזה שלך! הנכדים שלי באו לביקור."

ריילי שמעה את הצעדים והטתה את ראשה אל גב הכורסה כדי לתצפת על הדלת שלה. כעבור שנייה נשמעה שוב דפיקה.

היא קמה מהספה כשהיא מתלבטת אם היא באמת רוצה לפגוש מישהו שדופק מרצונו על דלת ביתו של דיקי. ההתלבטות נפתרה כאשר הציצה במהירות מבעד לעינית שבדלת.

הוא היה גבוה, לפחות מנקודת המבט של עין הדג. הוא לבש מכנס ג'ינס וטישירט. הוא השפיל את מבטו אל משהו שהיה בידיו, אבל קצה ראשו נשא הבטחה לפנים לזהטות.

היא פתחה את הדלת וקיבלה אישור לפנים לזהטות.

כן. גבוה. כתפיים רחבות, חזה שרירי. עור שזוף. שיער כהה קצר שהסתלסל מעט בקצה. עיניים בוחנות מתחת לגבות עבות, שפתיים מלאות שבקצותיהן שתי גומות עמוקות, תואמות, שהסתתרו אך בקושי תחת זיפי זקן מרדני.

והעיניים האלה. עיניים כחולות־ירוקות כמו האוקיינוס ביום שטוף שמש. הן פשוט שאבו אותה.

החזיון הזה הכה בה מהר כל כך עד שלא היה לה זמן להיאבק בו. אפה החל לעקצץ חזק כל כך עד שהרגישה איך שפתייה מתעקלות הצידה כמו אלביס.

לשנייה אחת נעלם הזר הסקסי בתוך ערפל של צמר גפן ורוד וכחול. אחר כך היא ראתה כיסוי מיטה מכוער בצהוב, כתום וירוק. מנורת לבה הטילה צללי אור כתומים על הצד השני של המיטה. עיני האוקיינוס האלה ננעצו בעיניה בזמן שגופו כיסה את גופה. קעקועים. אחד על החזה שלו. אחד על השריר הדו־ראשי. שום קעקועים על הצוואר – תודה לאל. פיו היה צמוד אל פיה בזמן שמשך את תחתוניה במורד ירכיה.

"ריילי." הזר מהחזיון התנשם כשהציב את הזין הממש־ממש יפה שלו בדיוק במרכזה.

"ניק." ריילי מהחזיון התנשפה בזמן שחדר לתוכה. שלט הטלוויזיה החליק מידה ונשמט אל הרצפה. החזיון, או קרוב לוודאי הזיה בעקבות פעילות גופנית, התפוגג מייד. הזר הסקסי כחכח בגרונו. "אני מחפש את חורחה אלורוז", הוא אמר.

"זו אני," היא צייצה, מהופנטת מהגומות שלו. הוא העיף מבט אל התיקיה שאחז בידיו והרים שוב את מבטו לעברה. "את חורחה אלורוז?" אחת מגבותיו הכהות התעוותה. ממתית גבות יכולות להיות סקסיות? או שהבחור היה חתיך מכדי להיות חכם, או שהוא ניחן בפני פוקר מצוינות.

"אני צוחקת. אני לא מכירה שום חורחה אלורוז," היא אמרה. "אלורוז?"

הוא עדיין בהה בה, וריילי חשבה באופן מופרך שהיא ודאי נראית מרושלת. השיער שלה היה אסוף בקוקו רפוי של אחרי הליכה, על החולצה היה מרוח רוטב פיצה, וקרוב לוודאי ששיח שלם של אורגנו היה תקוע בשיניה.

אל תחייכי, היא פקדה על עצמה.

הוא הניר בראשו וכתב משהו בתיקיה שלו. "את מכירה את רוב השכנים שלך?" הוא שאל.

הוא נתן לה תחושה של שוטר. תחושה של שוטר ממשי-ממש חתיך. "כמובן," היא אמרה ושילבה את זרועותיה על החזה. "כולנו קרובי משפחה."

הבחור לא הציג שום תג, אבל היה בו משהו רשמי.

"הממ," הוא אמר ובוודאות לא האמין לה. "יש לי הזמנה בכתובת הזאת על שמו של חורחה אלוורז לשלוש קופסאות של חטיפי שוקר-אגוזים צ'אנקי מאנקי של ילדות הטבע. הוא עדיין לא שילם על זה."

"אתה מוכר חטיפים של ילדות הטבע?" היא שאלה. שום שוטר שמכבר את עצמו לא יעמיד פנים שהוא משתתף בגיוס כספים של ילדות מתבגרות.

"האחיינית שלי מכרה. אני רק אוסף כסף מבטלנים שמנסים לגנוב ממנה את כספה."

אין שום סיכוי שהחמיצה ילדות טבע שדפקו על דלת ביתם ומכרו חטיפים. היא אהבה את הקרמל נוגט. הבחור החתיך הזה עם הגבות האלה בפירוש שיקר כאן. "אה-אה. בטח," היא אמרה. "את בטוחה שמר אלוורז לא גר מעבר למסדרון?" הוא התעקש. "מאה אחוז."

הוא שלח לעברה הבזק של גומות חן והרמת גבה. "את יודעת מי כן גר מעבר למסדרון?"

"כן." היא כמעט התעלפה בתוך תוכה.

הוא המתין רגע, ואז הפעיל את מה שהיה, כך הניחה, הנשק הטוב ביותר ברשותו: החיוך שלו. הגומות ההן העמיקו והקרינו סקסיות לוהטת.

"את לא ממש אוהבת לחלוק מידע, הא?" הוא שאל וכולו נוטף קסם.

"לא עם זרים שדופקים על הדלת שלי בחיפוש אחרי שכנים מזויפים, בזמן שיש לוחית שם נחמדה ומסודרת בדיוק ליד הדלת ומצוין בה שם המשפחה של הדייר הנוכחי."

הוא כחכח בגרונו שוב והעיף מבט מעבר לכתפו אל לוחית השם. "אז מר פריק גר פה." ריילי פשוט חייכה.

הוא שוב הרכין את מבטו אל התיקיה שבידו וכתב משהו. היא הזיזה מעט את ראשה כדי להציץ בדף.

"זה נראה די רשמי בשביל דף הזמנות של ילדות הטבע."

הוא העביר דף וסגר את התיקיה.

"תודה על העזרה שלך, העלמה..." הוא נסוג לאחור.

היא הצביעה על לוחית השם שלה.

"ת'ורן. מתאים לך," הוא אמר בקריצה. הגומות האלה הלכו ונעשו עמוקות להפליא. היא הייתה מוכנה להתערב שהן יכולות להחזיק עיפרון.

"לא קלטתי את השם שלך," היא אמרה והושיטה לו את ידה.

הוא השתהה לרגע לפני שלחץ את ידה. "אני ניק."

כן, לעזאזל. נקודה אחת נזקפת לזכותה על החיזיון.

האף שלה החל לעקצץ. כיסוי מיטה. מנורת לבה. סקס.

היא טלטלה את ראשה והתנתקה מהסצנה שהתנגנה בראשה. הלפיתה שלו הייתה חזקה וחמימה, והיא הרגישה ממש כמו שהרגישה... בחלום. הוא לחץ את ידה בחוזקה, וירכיה החלו לרעוד.

"אתה לא באמת אוסף כסף לחטיפים, נכון, ניק?"

הוא הישיר אליה מבט. אחיזתו נותרה איתנה. "למה את חושבת

ככה, ת'ורן?"

מה היא עושה, לעזאזל? חולקת לחיצת יד ארוכה להחריד עם גבר זר וחתיך, שללא ספק משקר לה בפנים? ריילי הרפתה מכף ידו ומחתה את כף ידה במכנסיה. "אין שום חטיפי שוקר-אגוזים צ'אנקי מאנקי."

"מה את? סוג של...?"

"חובבת חטיפי ילדות הטבע," היא השלימה בשבילו את המשפט.

"מה השם של האחיינית שלך?"

"אזמרלדה." השם התגלגל מלשוננו בקלות כמעט כאילו היה אמת.

היא מצמצה בעיניה. "לאף אחת לא קוראים אזמרלדה."

"שוב תודה על העזרה שלך, ת'ורן." החיוך שלו היה הבזק של

פיתוי וסכנה. "נתראה בסביבה," אמר ובנפנוף מסמכיו פנה לעבר המדרגות.

"מתי שתרצה, ניק." אם זה היה השם האמיתי שלו בכלל. "אתה

רוצה שאגיד לדיקי שבאת לבקר?"

הוא השתהה והסתובב אליה שוב. "אולי מוטב שלא תגידי את זה

ל..."

"לדוד שלי," היא השלימה את המשפט במקומו.

"כן. אולי לא כדאי שתספרי את זה לדוד שלך."

הייתה לה הרגשה שהוא הולך להגיד את זה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן